

JULIE
KAGAWA
NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

DE

DUISTERE

FAE

THE IRON FEY
DEEL 6

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2013 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron Traitor*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Limited
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1241 4
NUR 285
Vierde druk juni 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

Terug naar 'normaal'

Mijn naam is Ethan Chase.

Nog geen week geleden werd ik naar sprookjesland gesleept.
Alweer.

Toen ik vier was gebeurde het voor het eerst. Ja, toen ik vier jaar oud was werd ik gekidnapt door de fae en meegenomen naar Nimmernimmer, waar ze wonen. Om een lang verhaal kort te maken, mijn oudere zus kwam me redden en bracht me naar huis. Daarna werd ze zelf een elfenkoningin, en op dit moment heerst ze over het deel van Nimmernimmer dat ze het IJzerrijk noemen.

Ondanks alle voorzorgsmaatregelen die ik tegen het sprookjesvolk had genomen, gebeurde het dertien jaar later opnieuw. Ik kwam weer in Nimmernimmer terecht, en deze keer was ik niet alleen. Een meisje uit mijn klas, Mackenzie St. James, raakte er ook bij betrokken. In de dagen daarop gebeurden er een heleboel rare en onwaarschijnlijke dingen. We volgden een pratende kat door Nimmernimmer, ontmoetten mijn zus in het IJzerrijk, slo-

pen weg naar de koningin van de bannelingen en, o ja, we ontdekten ook nog dat mijn zus een zoon had. Jazeker, ik heb een neef. Een neef van wie mijn ouders niet eens weten dat hij bestaat, die deels fae is, en die, vanwege het getikte tijdsverloop in Nimmernimmer, net zo oud is als ik.

We ontdekten nog iets belangrijks, namelijk dat er een nieuw en dodelijk volk in opkomst was, dat zich de vergeten fae noemt. Dit volk bestaat uit alle fae die bijna uitgestorven zijn omdat bijna niemand ze zich nog herinnert. Om te overleven moeten ze de magie van de gewone fae stelen, en daar vallen vaak doden bij.

Maar voor mij persoonlijk springt vooral dat hele neefjesgedoe eruit. Ik vond mijn familie altijd al raar, maar dit was wel een hele grote uitschieter op de mafheidsmeter. Ik had niet gedacht dat ik nog verrast kon worden toen ik opnieuw in Nimmernimmer terecht kwam, maar Keirran zag ik niet aankomen.

Toen hij weer naar Nimmernimmer vertrok, wist ik zeker dat ik hem weer terug zou zien. Toch had ik op dat moment nog geen idee hoe sterk mijn leven met dat van hem verweven zou raken, en dat hij de katalysator zou worden voor het einde van alles.

Soms wou ik dat er niet zo op me gelet werd. Soms zou ik zelfs wel faebloed willen hebben, want dan zou iedereen de bizarre dingen die om me heen gebeuren onmiddellijk weer vergeten. Dat werkt prima voor Robin Goodfellow, de meest beruchte fae ooit. In mindere mate werkt het ook voor mijn zus. Maar als je honderd procent mens bent en je verdwijnt een week van de aardbodem, dan wordt dat opgemerkt. En als een van de populairste en rijkste meisjes uit je klas tegelijk met jou verdwijnt, dan val je nog meer op.

Waarschijnlijk was dat de reden dat ik de maandag na mijn terugkeer uit Nimmernimmer weer eens in het kantoor van het

schoolhoofd zat. Deze keer waren er ook twee politieagenten aanwezig, die met strenge koppen hoog boven mijn stoel uittoerden. De halve school gaapte me in het voorbijgaan aan door het ruitje in de deur, waarna ze fluisterend met hun vrienden verder liepen. Fantastisch. Ik had al de reputatie van een halve crimineel en een herrieschopper; dit zou waarschijnlijk niet helpen.

‘Weet je waarom je hier bent, Ethan?’ De directeur perste zijn dunne lippen op elkaar.

Ik haalde mijn schouders op. Al direct op mijn eerste dag op deze school was ik bij de directeur geroepen, en ik wist dat hij me als een hopeloos geval zag. Het had weinig zin om te proberen om hem op andere gedachten te brengen. Bovendien maakte ik me meer zorgen over de twee agenten.

‘We willen je een paar vragen stellen over Todd Wyndham,’ verklaarde een van de agenten tot mijn schrik. ‘Zoals je weet is hij afgelopen vrijdag verdwenen. Zijn moeder heeft hem als vermist opgegeven toen hij niet thuiskwam uit school. Volgens haar was jij de laatste persoon waar hij mee gesproken heeft voor zijn verdwijning.’

Ik slikte. Todd Wyndham zat bij me in de klas. Hoewel ik precies wist wat er die avond met hem gebeurd was, piekerde ik er niet over om de politie te vertellen dat Todd half fae was, of dat hij door de vergeten fae was ontvoerd omdat ze zijn magie wilden opzuigen. Het probleem was dat ze hem niet alleen van zijn magie, maar ook van zijn herinneringen en emoties hadden beroofd, zodat hij nauwelijks nog wist wie hij was. Toen Kenzie en ik hem eindelijk terugvonden, was zijn magie helemaal verdwenen. We hadden hem verward, apathisch en honderd procent menselijk aangetroffen.

Ik zorgde dat mijn stem vast klonk toen antwoord gaf. ‘Ja, ik

heb hem die dag op school gezien. Net als iedereen. Waarom is dat belangrijk?’

‘Dat is belangrijk,’ vervolgde de agent met een nog diepere frons in zijn voorhoofd, ‘omdat Todd Wyndham vorige week compleet in shock weer is opgedoken. Hij herinnert zich niet veel meer, maar heeft ons verteld dat hij ontvoerd is, en dat er meer slachtoffers waren. Hij heeft de symptomen van iemand die getuige is geweest van een geweldsmisdrijf. We zijn bang dat de kidnapper binnenkort opnieuw zal toeslaan, dus we hoopten dat jij ons meer zou kunnen vertellen over Todds toestand.’

‘Waarom ik?’

De politieagent kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Omdat de dag na Todds verdwijning ook mevrouw St. James haar dochter als vermist heeft opgegeven. Ze is voor het laatst gezien bij een vechtsporttoernooi, waar ze met jou stond te praten. Getuigen zeggen dat je haar hebt meegetrokken naar de parkeerplaats, en dat jullie daarna allebei spoorloos zijn verdwenen. Ga je me nog vertellen wat er gebeurd is, Ethan?’

Mijn hart ging wild tekeer, maar ik wist me te beheersen en hield me aan het verhaal dat Kenzie en ik samen hadden verzonnen. ‘Kenzie wilde naar New York,’ zei ik luchtig. ‘Dat mocht niet van haar vader. Maar ze wilde de stad per se gezien hebben voor ze, je weet wel, doodgaat.’ Ze staarden me aan, waarschijnlijk omdat ze geen idee hadden of ik het serieus meende of dat ik overdreven dramatisch deed. Opnieuw haalde ik mijn schouders op. ‘Ze vroeg of ik met haar mee wilde, dus dat heb ik gedaan. Tegen mij heeft ze nooit gezegd dat haar pa niet wist waar ze uithing.’

Het was een slappe smoes, maar ik kon natuurlijk niet vertellen wat er echt gebeurd was. Een moordlustige bende vergeten fae had ons tijdens het toernooi opgezocht. Op de parkeerplaats hadden ze ons in het nauw gedreven, zodat ik gedwongen was om

Kenzie mee te nemen naar Nimmernimmer om aan hen te kunnen ontsnappen.

De mond van de politieagent vormde nu een dunne streep, en ik sloeg mijn armen over elkaar. 'Vraag het maar aan Kenzie, als jullie me niet geloven,' zei ik. 'Zij zal jullie hetzelfde vertellen.'

'Dat waren we al van plan.' De agenten begonnen weg te lopen om aan te geven dat we klaar waren. 'Je kunt terug naar je klas, Ethan, maar we houden je in de gaten. Zorg dat je niet in de problemen komt, begrepen?'

Opgelucht kwam ik overeind. Terwijl ik naar de deur liep, voelde ik de blik van de directeur in mijn rug branden. Waarschijnlijk had hij gehoopt dat ik gearresteerd zou worden en dat ze me naar de jeugdgevangenis zouden afvoeren. Weer een crimineeltje minder waar hij last van kon hebben.

Ik zag er inderdaad uit als een chagrijnig stuk tuig, met mijn gescheurde spijkerbroek, binnenstebuiten gedragen T-shirt, oren vol piercings en mijn eeuwige uitdagende grijns. Boeien, ik was hier niet om de perfecte leerling uit te hangen of om complimentjes te krijgen. Het enige wat ik wilde was zonder al te grote rampen dit jaar doorkomen. Zonder nog méér grote rampen, eigenlijk.

Met een zucht van opluchting glipte ik het kantoor van de directeur uit. Weer een valkuil omzeild. Ik was inmiddels een expert in liegen over de waarheid die niemand anders kon zien. De fae weigerden me met rust te laten, en om de mensen om me heen niet in gevaar te brengen, had ik mezelf veranderd in iemand waarbij iedereen liever uit de buurt bleef. Potentiële vrienden had ik weggejaagd, ik had mezelf geïsoleerd door me als een totale hufter te gedragen tegen iedereen die aardig tegen me was. Meestal werkte dat uitstekend. Als ik eenmaal duidelijk had gemaakt dat ik met rust gelaten wilde worden, dan kreeg ik meestal mijn zin. Niemand zat te wachten op een vijandige eikel.

Op één meisje na.

Shit, ik hoopte maar dat het goed met haar ging. Waar was Kenzie toch? Hopelijk was ze niet nog verder in de problemen geraakt door mijn schuld.

We hadden mazzel dat we maar een week weg waren geweest. In Nimmernimmer verliep de tijd anders dan in de echte wereld. Er gingen verhalen rond over mensen die een jaartje in Nimmernimmer waren geweest, maar die toen ze weer thuiskwamen, merkten dat er een eeuw was verstreken. Alles wat ze kenden was veranderd. Eigenlijk viel het dus reuze mee dat we maar een weekje kwijt waren geraakt, maar voor de mensen die naar ons zochten, had het geleken of we in het niets waren opgelost. Op één uitzondering na had niemand ons meer gezien tussen het moment waarop we het toernooi hadden verlaten en de avond, een paar dagen later, waarop we weer thuiskwamen.

Kenzie en ik moesten dus wel met een wereldsmoes aankomen.

‘Weet je het zeker?’ had ik gevraagd, starend in Kenzies chocoladebruine ogen, vanwaaruit mijn spiegelbeeld bezorgd had teruggekeken. ‘Is dat echt het verhaal dat je je vader wilt vertellen als we weer thuis zijn? Jij wilde naar New York, en je hebt mij overgehaald om je erheen te rijden?’

Ze haalde haar schouders op, zodat het maanlicht weerkaatste in haar gitzwarte haar. Central Park strekte zich als een zwart met zilveren deken achter haar uit, tot het in de verte overging in de glimmende wolkenkrabbers die boven de bomen uitstaken. Ze had haar slanke armen om mijn middel geslagen en tekende met haar vingers figuurtjes op mijn onderrug, iets wat me nogal afleidde. ‘Kun jij iets beters verzinnen?’ vroeg ze.

‘Niet echt.’ Ik huiverde toen haar vingers onder de zoom van mijn shirt doorkropen en over mijn huid gleden. Ik weerstond de

neiging om te gaan wiebelen en probeerde me te concentreren. ‘Wordt hij niet heel boos omdat je ervandoor bent gegaan zonder iets te zeggen?’

Ze glimlachte bitter en keek niet op. ‘Daar heeft hij het recht niet toe,’ mompelde ze. ‘Het kan hem niet schelen wat ik doe, hij let nooit op me. Zolang ik al mijn vingers en tenen nog heb als ik terugkom, zal het hem een zorg zijn waar ik geweest ben. Ik... Ik zeg wel tegen hem dat ik New York nog wilde zien voor ik doodga. Wat kan hij daar nou op zeggen?’

Mijn buik verkrampte, om een heel andere reden deze keer. Toen ik geen antwoord gaf, wierp ze wierp me een verontschuldigende blik toe. ‘En jij?’ Ze hield haar hoofd een beetje scheef. ‘Wat ga jij tegen je ouders zeggen als we weer terug zijn?’

‘Maak je daar maar niet druk over,’ antwoordde ik. ‘Mijn familie heeft hier al eerder mee te maken gehad.’ Toen we Meghan kwijtraakten. ‘Ik verzin wel iets.’

Zwijgend beet ze op haar lip. Haar zachte vingers bewogen nog steeds onder mijn shirt, tot de rillingen over mijn rug liepen. ‘Ethan?’ zei ze uiteindelijk aarzelend. ‘Eh... ik zie je toch wel weer, hè, als we terug zijn in de echte wereld?’

‘Natuurlijk,’ fluisterde ik, want ik wist precies wat ze bedoelde. Ze was niet bang dat ik onzichtbaar zou worden zoals de fae, maar dat ik weer in een boze, agressieve rotzak zou veranderen, iemand die iedereen op afstand hield. ‘Ik beloof je dat ik nergens heen ga,’ zei ik terwijl ik een haarlok uit haar ogen streek. ‘Als je wilt, ga ik zelfs normale dingen doen, zoals je mee uit eten nemen, of naar de film.’

Ze grijnsde. ‘Mag ik je aan iedereen voorstellen als mijn vriendje?’

Ik rilde. ‘Als jij denkt dat het een goed idee is, mag je me aan iedereen voorstellen,’ zei ik schouderophalend. ‘Hopelijk is je va-

der ook zo soepel als het om je vriendjes gaat. Je zei toch dat hij advocaat was?’ Ik trok een gezicht. ‘Ik kan me al helemaal voorstellen hoe die kennismaking gaat verlopen.’

Ze ging op haar tenen staan, liet haar handen via mijn borst naar mijn schouders glijden en drukte haar lippen zachtjes tegen de mijne. Ik ademde diep in en sloot mijn ogen toen ik haar zachte mond tegen de mijne voelde bewegen. Even was ik alles vergeten.

‘Laat mijn vader nu maar aan mij over,’ zei ze toen we ons van elkaar losmaakten.

‘Prins Ethan.’ Een kleine fae met een neus als een gerimpelde, knobbelige aardappel kwam op ons af. De gnoom droeg een lange witte jas, en een van zijn armen was mechanisch. In plaats van vingers had hij naalden, pincetten en zelfs een scalpel. ‘Je bent gewond,’ constateerde hij, wijzend op het geïmproviseerde verband dat om mijn been en arm was geknoopt op de plekken waar die ellendige elfenridders me hadden opengehaald. Mijn mouw en de helft van mijn broekspijp waren doorweekt met bloed. ‘De IJzerkoningin heeft me opgedragen om je wonden te verzorgen. Of eigenlijk zei ze letterlijk: “Ik wil niet dat mam en Luke gaan flippen op het moment dat hij naar binnen wandelt.” Ga dus maar even zitten.’

Kenzie liet me los. Plotseling merkte ik hoeveel pijn mijn verwondingen deden, en ik ging met veel moeite zitten. ‘Al hecht je me van onder tot boven, ze draaien toch wel door als ik onder de bloedvlekken zit,’ gromde ik. De wijsvinger van de gnoom veranderde in een piepklein schartaarje waarmee hij het verband om mijn arm begon los te knippen. ‘Ik voorspel je dat ik binnen de kortste keren op de Spoedeisende Hulp zit.’

‘Zo hoeft het niet te gaan,’ wierp de gnoom tegen. Hij zwaaide met zijn gewone arm, en ik voelde de tinteling van magie. Onmiddellijk loste het bloed op mijn blouse in het niets op. De gaten

verdwenen en de scheuren naaiden zichzelf weer dicht, zodat mijn kleren er weer doodnormaal uitzagen. Naast me zuchtte Kenzie diep, maar ik zat er als verstijfd bij. Ik wilde niets te maken hebben met toverkracht, al leek die nog zo onschuldig.

‘O, stel je niet aan.’ De gnoom pakte mijn arm weer. ‘Het is maar een illusie. Die wordt verbroken op het moment dat je je kleren uittrekt, dus ik raad je aan om te zorgen dat je alleen bent als je je gaat omkleden.’ Hij plukte aan de mouw van mijn blouse. ‘En daarna zou ik de haard aanmaken met dit ding, als ik jou was.’

Toen ik die avond thuiskwam, zette ik me schrap voor een pittige ondervraging. Dankzij mijn zus, die dertien jaar geleden naar Nimmernimmer was verdwenen, waren mijn ouders zo paranoïde en beschermend dat het niet leuk meer was. Als ik vijf minuten te laat thuiskwam hing mijn moeder al aan de telefoon om te vragen waar ik bleef, en of het wel goed met me ging. Op het moment dat ik die avond door de voordeur naar binnen sloop, had ik nog niet bedacht wat ik hun zou vertellen. Maar toen zag ik dat ze in de woonkamer op me zaten te wachten, en ik begreep dat ze alles al wisten.

Eerder die avond hadden ze bezoek gehad van de IJzerkoningin. Meghan had ze verteld dat ik veilig was, dat ik bij haar was geweest in Nimmernimmer en dat ik op weg was naar huis. Natuurlijk vertelde ze mijn ouders niet de hele waarheid. Het bestaan van Keirran, de vergeten fae en het feit dat ik een paar keer bijna dood was gegaan liet ze weg. Ik had gedacht dat pap en mam de rest van het verhaal wel zouden willen horen; zelfs al konden ze de bloedvlekken op mijn kleren en de hechtingen daaronder niet zien, ze moesten toch kunnen bedenken dat er iets was gebeurd in Nimmernimmer. Maar wat het ook was dat Meghan ze had ver-

teld, het bleek voldoende. Mam omhelsde me zo stevig dat ze me bijna fijnkneep. Daarna vroeg ze nog een keer of vier of het goed met me ging, maar daar bleef het bij.

Eerlijk gezegd denk ik dat ze het niet wilde weten. Mam was als de dood voor de fae en dacht dat ze ons met rust zouden laten als ze net deed of ze niet bestonden. Dat was nogal ellendig voor mij, want ze vielen ons wel degelijk lastig, maar vanavond was ik voor één keer blij dat ik geen verklaring hoefde af te leggen. Het kwam niet vaak voor dat ik er zo makkelijk van afkwam. Hopelijk waren ze bij Kenzie thuis net zo begripvol.

Kenzie. Ongerust haalde ik mijn hand door mijn haar. Ik had haar niet meer gezien sinds de avond dat ze naar huis was gegaan, terug naar haar vader en stiefmoeder. In het weekend had ik geprobeerd haar te bellen, maar haar telefoon deed het nog steeds niet. Of misschien hadden ze hem afgepakt, want ik kreeg steeds haar voicemail. Vanochtend was ik uit rusteloze bezorgdheid extra vroeg naar school gegaan, in de hoop dat ik haar daar zou zien. Ik wilde dolgraag weten hoe haar ouders haar verdwijning hadden opgenomen, maar voor ik ook maar een glimp kon opvangen van het meisje dat plotseling de allerbelangrijkste persoon in mijn hele leven was, werd ik al afgevoerd naar het kantoor van de directeur.

Chagrijnig ging ik terug naar mijn lokaal, speurend naar een glimp van haar zwart met blauwe lokken. Tegen beter weten in hoopte ik dat ik haar tegen zou komen in de gang. Natuurlijk zag ik haar niet, maar ik passeerde wel een groepje meisjes dat stond te praten en giechelen bij de deur van de toiletten. Toen ze me zagen, vielen ze stil, en ze staarden me met grote ogen aan, maar zodra ik voorbij was, barstte het gefluister weer los.

‘O, kijk nou, dat is hem.’

‘Heb je gehoord dat hij Kenzie vorige week heeft gedwongen

om samen met hem weg te lopen? Ze waren al aan de andere kant van het land voor de politie hen eindelijk te pakken kreeg.’

‘Dus daarom zijn die agenten hier. Waarom zit hij niet in de bak?’

Ik klemde mijn kaken op elkaar en liep stug door. Meestal trok ik me niets aan van dat geroddel, ik was er inmiddels wel aan gewend. Bovendien zaten de meer kleurrijke verhalen er meestal zo ver naast dat het bijna komisch was. Maar ik vond het verschrikkelijk dat Kenzie het onderwerp van wilde speculaties zou worden, alleen omdat ze met mij optrok. Blijkbaar was het al begonnen.

Bij geen van de lessen die we samen hadden kwam ze opdagen, waardoor ik me maar moeilijk kon concentreren op wat er om me heen gebeurde. Toch kreeg ik soms wat mee van de wantrouwige blikken, het gefluister en het dreigende gestaar van Kenzies vrienden, de populaire kliek. Ik boog mijn hoofd en nam mijn gewone laat-me-verdomme-met-rust-houding weer aan tot de bel voor de lunch ging.

Kenzie was nog steeds niet verschenen. Bijna ging ik naar de kantine, om te kijken of ze daar misschien was, maar ik kon mezelf nog net op tijd tegenhouden. Shit, Ethan waar ben je mee bezig? Je gedraagt je als een debiel als het om haar gaat. Ze is er niet vandaag. Leg je daar nou gewoon bij neer.

Terwijl ik in de gang stond te twijfelen welke kant ik op zou gaan, begonnen mijn zenuwen te tintelen. Het haar in mijn nek kwam overeind, een onmiskenbaar teken dat ik bespied werd. Of gevolgd. Zo nonchalant mogelijk scande ik de massa scholieren om me heen, op zoek naar iets dat thuishoorde in de onzichtbare wereld die alleen ik kon zien. Helaas bleek mijn onrust niet door een fae veroorzaakt te worden, maar door iets veel ergers.

Football-held Brian Kingston en drie van zijn makkers stamp-

ten door de gang. Met hun brede schouders en gespierde armen elleboogden ze zich met gemak door de menigte. Uit de manier waarop ze om zich heen keken, maakte ik op dat ze op oorlogspad waren. Brian in ieder geval wel. Aan zijn rode kop en gespannen vierkante kaak kon ik zien dat hij klaar was om erop te slaan, en ik kon wel raden wie het mikpunt van zijn woede zou zijn.

Joepie.

Ik draaide me om en verdween in tegenovergestelde richting in de massa, in de hoop dat ik ergens een eenzaam plekje zou kunnen vinden. Een plek waar wraakzuchtige sporters en hun gabbers mijn gezicht niet tegen de kluisjes zouden rammen, waar ik niet behoefde te luisteren naar gefluisterde roddels over Kenzies ontvoering en hoe ik haar had gedwongen om met mij naar New York te gaan.

Opnieuw – het kon bijna geen toeval zijn – eindigde ik in de bibliotheek. Het zachte gemompel en het geritsel van papier riepen een storm aan herinneringen op. Hier had ik me in mijn eerste week op deze school ook teruggetrokken om Kingston te ontlopen. Op deze plek had ik met Kenzie afgesproken voor een van haar beruchte interviews. En het was hier dat ik mijn laatste begrijpelijke gesprek met Todd had gevoerd, vlak voor hij verdween.

Ik verstopte mijn brood onder mijn jas, negeerde het bordje op de balie waarop stond dat je niet mocht eten of drinken in de bieb en wandelde naar de achterste kasten. De bibliothecaresse hield me wantrouwig van over haar brillenglazen in de gaten, maar Kingston en zijn gorilla's zouden me hier tenminste niet volgen.

Ik vond een rustig plekje en liet me tegen de muur naar beneden glijden. Alweer een déjà vu. Ik wilde alleen maar met rust gelaten worden. Was dat nou zoveel gevraagd? Ik wilde één keer een schooldag doorkomen zonder dat iemand me in elkaar sloeg, of er

een schorsing of zelfs een arrestatie boven mijn hoofd hing. En ik wilde, al was het maar één keer, met mijn vriendin naar de film of uit eten zonder dat de fae het voor me kwamen bederven. Alsof ik normaal was. Zou het ooit zover komen?

Na de laatste bel greep ik mijn boeken en haastte me naar de parkeerplaats om Kingston en Kenzies vrienden voor te blijven. Niemand hield me tegen in de gang, en ik werd zelfs niet gevolgd, maar toen ik naar mijn gebutste pick-up aan het eind van de parkeerplaats liep, verstijfde ik.

Brian Kingston zat met bungelende benen op de motorkap en grijnsde vals. Twee van zijn sportvrienden leunden tegen de zijkant, zodat de deur onbereikbaar was.

‘Waar denk jij dat je heen gaat, creep?’ vroeg Kingston nadat hij zich op de grond had laten glijden. Zijn vrienden gingen achter hem staan, en ik haalde diep adem om weer rustig te worden. Zo te zien hadden ze in ieder geval mijn auto niet beschadigd. Nog niet. De banden leken niet lek gestoken, en ik zag geen krasen van sleutels in de lak. Dat was tenminste iets. ‘Ik wil de hele middag al met je praten.’

Ik liet mijn gewicht op de ballen van mijn voeten rusten. Hij wilde helemaal niet praten. Zijn hele houding vertelde me dat hij niet kon wachten om erop los te timmeren. ‘Moet dit echt nu?’ vroeg ik, terwijl ik het drietal goed in de gaten bleef houden. Shit, ik zat hier niet op te wachten, maar als ik moest kiezen tussen vechten of in elkaar geslagen worden, dan zou ik niet over me heen laten lopen. Natuurlijk had ik de optie om als een lafaard weg te rennen, maar dan zouden de gevolgen nog verschrikkelijker zijn. Ik was niet bang voor hen; ik had het gewonnen van kobolds, roodkappen, een lyndwurm en een heel legioen van woeste spookfae die de magie uit hun normale soortgenoten zogen. Ik

had gevochten tegen types die hun uiterste best deden om me te vermoorden, en ik leefde nog steeds. Drie ongewapende mensen, al hadden ze nog zo'n dikke nek en nog zo weinig hersens, scoorden niet zo hoog op mijn dreigingsmeter. Al wilde ik op mijn eerste dag liever niet meteen weer geschorst worden.

'Doe niet zo achterlijk, Kingston,' snauwde ik, achteruitdeinzend toen zijn makkers me dreigend in probeerden te sluiten. Als ze gingen slaan moest ik snel weg kunnen. 'Wat moet je van me? Wat heb ik nu weer gedaan?'

'Alsof je dat niet weet,' antwoordde Kingston honend. 'Doe niet net of je gek bent, grapjas. Had ik niet gezegd dat je bij Mackenzie uit de buurt moest blijven? Je was gewaarschuwd en je hebt niet geluisterd. Iedereen weet dat je haar vorige week hebt meegesleept naar New York. Ik snap niet waarom de politie je niet heeft vastgezet voor ontvoering.'

'Ze vroeg zelf of ik haar daarheen wilde brengen,' betoogde ik. 'Ik heb niemand meegesleept. Ze wilde New York zien, maar dat mocht niet van haar vader. Dus vroeg ze het aan mij.' Leugens om nog meer leugens te verbergen. Zou ik ooit het punt bereiken waarop ik niet meer tegen iedereen hoefde te liegen?

'Ja, ja, en moet je zien waar ze nu is,' beet Kingston me toe. 'Ik weet niet wat je met haar hebt uitgevreten toen jullie weg waren, maar je zult het berouwen dat je ooit naar deze school bent gekomen.'

'Wacht. Hoezo?' Ik fronste mijn wenkbrauwen, maar probeerde de gorilla's niet uit het oog te verliezen. 'Hoe bedoel je? Waar is ze nu?'

Kingston schudde zijn hoofd. 'Heb je het nog niet gehoord, gek? Man, jij bent echt een lul.' Hij deed een stap naar voren en keek me met een blik vol pure minachting aan. 'Kenzie ligt in het ziekenhuis.'